

RECENSIE

Johan Petit strunkelt, maar niet over 'Lulletje'

★★★★☆

LULLETJE DO 25/10 -

DO 09/05 | OP TOUR
DOOR ANTWERPEN |
MARTHATENTATIEF.BE

FOTO RR

Johan Petit heeft geen burn-out gehad. Hij is gewoon “efkes gestrunkeld”. Petit omschrijft het zoals alleen hij dat kan in de monoloog *Lulletje*.

Hoe het zover kon komen? De pocketspots van het Marthatentatief voert het publiek eerst terug naar zijn jonge jaren. Hoe het schrijven van een nieuwjaarsbrief in de klas kon eindigen in pure terreur. Hoe de slechtste miniemenploeg uit de geschiedenis van Tubantia Bergerhout toch een doelpunt kon scoren. Het mondt bij Petit uit in tragikomedie buiten categorie. Op de pijnbank zitten van de lagere school toen de meester nog geen voornaam had. Met 8-0 verliezen van Zwarte Leeuw Rijkevorsel. Het is allemaal zo herkenbaar.

Maar wie is dat lulletje eigenlijk? Dat was het jongetje dat genadeloos werd gepest op het speelplein. Petit kon het als leider ook niet helpen. Hij stond erbij en keek ernaar. Ook daarom gaat hij tijdens deze voorstelling steeds meer voor de spiegel staan. Slaaf van Facebook. Verbale vijand van fans van Theo Francken. Fanatieke fietser die razend is op de bestuurder van een BMW. Meer warhoofd dan gezinshoofd. Nerveuze theatermaker die hunkert naar het BV-schap via een optreden in een tv-show. Hij was het allemaal.

Onmiddellijk na die tv-show gebeurt het: Petit leeft niet langer in de ideale wereld. Hij strunkelt. Het licht gaat voor heel lang uit. Na dagenlang slapen, slentert hij over de Turnhoutsebaan. Richting een dokter, richting hulp. Intussen kijken de mensen in de zaal al lang in hun eigen spiegel. Want zitten we niet allemaal op de malle molen van het leven?

Daarover nadenken kan wanneer de verteller even zwijgt. In de schouwburg wordt een filmpje getoond uit een malle Aziatische tv-show. Een hit op Facebook. We kunnen het ook niet helpen. We staan erbij en kijken ernaar. In dit geval naar mensen die strunkelen over zeep.

Johan Petit strunkelt nu niet langer. Hij is gaan lummelen en luieren. Hij wil niet langer een ‘stekseke’ zijn dat langs twee kanten opbrandt. Met dank aan de goede raad van het lulletje van het speelplein, al lang een vriend geworden. Zo maakt hij de cirkel in deze voorstelling mooi rond.

“Ik vond het nogal hyper”, zei iemand na afloop. Dan had die niet naar de begeleidende barokmuziek geluisterd van het collectief B.O.X., waarin een hoofdrol is weggelegd voor Tom Pintens. Want *Lulletje* past ook in het Antwerpse Barokjaar. Met muziek die meer dan een rustpunt vormt. Zelfs een beetje helend werkt. Want strunkelen doen we ergens allemaal. Toch? **(dp)**